

ikke det samme som det, der var forlangt i det oprindelige Lovforslag, men Hesteantallet for Rytteriets Vedkommende er tilfredsstillende og overensstemmende med Landstingets Forslag, og Hesteantallet for Artilleriet er i alle Tilfælde større end for Diebliffet."

Jeg tror saaledes at have godtgjort, at dette Forslag hovedsagelig for alle de Punkters Vedkommende, der have været ansete som væsentlige, er i Overensstemmelse med det Forslag, som gjentagen har været vedtaget i dette Thing. Lovrigt er min Opfattelse af vort Forsvarsvæsen den, at jeg ikke tror, at vi ere istand til med Vaabenmagt at sikke vor Tilværelse som selvstændig Stat. Jeg tror, at den maa bevares ved at søge at opretholde vor Agtelse og Sympathi i de europæiske Statsfamsund, og jeg kan derfor kun være med til at yde Udgifter til vort Forsvarsvæsen, saa længe det er nødvendigt, for at vise, at vi paa en værdig Maade ere villige til med Vaaben i Haand at kæmpe for vor Eksistens. Hvilkens finansiel Ørøndse der i den Henseende kan anses for passende, har det høitærede 1ste kongevalgte Medlem (Andræ) temmelig udførligt udtalt sig om under Finanslovens 1ste Behandling i Samlingen 1874—75. Det høitærede kongevalgte Medlem oplyste ved denne Leilighed, at forskjellige Stater i Europa anvendte langt fra det paa deres Forsvarsvæsen som vi paa vort. Han nævnte f. Ex. Belgien, Italien og Frankrig. Han ansatte, at Belgien anvendte 18 pCt. af sine Udgifter paa Forsvarsvæsenet, Italien 16 pCt., Frankrig 26 pCt., men Danmark 29 pCt., og det er vistnok ikke urigtigt, naar man antager, at vore Udgifter til Forsvarsvæsenet siden den Tid i endnu høiere Grad have distanceret de nævnte Staters. Jeg tror derfor, at det høitærede kongevalgte Medlem ligesom jeg maa finde, at en lavere finansiel Ørøndse vil være hensigtsmæssig. Jeg tror ligesom det ærede Medlem, at man ved at overskride en passende finansiel Ørøndse let giver det Udseende af, at vi kun søge Leilighed til at kaste os ind i Krigstummelen. Dels paa Grund heraf dels paa Grund af, at den Hær, som ved denne Hærløvs vil blive skabt, efter den høitærede Krigsministers Udtalelse mere end den Hær, der skulde stables efter Hærløven af 1867, vil faae Karakteren af en Angrebshær (Udfrydelse). — det udtalte den høitærede Krigsminister i Folkethinget, jeg tror, det var under 1ste Behandling af Hærløvsforslaget — er det, at jeg finder at burde stemme imod dette Lovforslag. Det forekommer mig, at det er sandsynligt, at adskillige af mine hidtilværende ærede Meningsfæller i dette Spørgsmaal nu finde at burde stemme for dette Lovforslag, og jeg vil da sige, at jeg kan i alt Fald ikke skjønne rettere, end at en saadan Optræden vil være temmelig afvigende fra det Standpunkt, denne Side af Salen hidtil har indtaget i dette Spørgsmaal, og ogsaa af-

vigende fra de Udtalelser, der ere fremkomne fra de paagjældende ærede Medlemmer i denne Samling under Sagens tidligere Behandling. Naar jeg udtaler, at dette Standpunkt er afvigende fra det Standpunkt, som denne Side af Salen tidligere har indtaget, skal jeg henvise til den Mindretalsbetænkning af 22de Juni 1876, som er affattet af det ærede 7de Landstingsmand for 2den Kreds (Hægle) og den ærede 4de Landstingsmand for 7de Kreds (Hauerølev). Deri udtales blandt Andet: "Mindretallet maa fremdeles fastholde, at man ved Revisionen bør tilstræbe at formindste Udgifterne til Hæren, saa at de om mulig søres tilbage til det Bølsøb, som Forsvarskommissionen i 1866 fandt forsvarligt, nemlig omtrent 7 Mill. Kr., og som omtrent svarede til den Beregning over Udgifterne, der dengang ledsagede Forslag til Lov om Hærens Ordning, og det maa dette saa meget mere, som det sandsynlig vil vise sig nødvendigt at forhøje adskillige Lønninger, hvorved de almindelige Udgifter til Hæren ville forøges." Jeg tror, at dette vil godtgjøre, at de Herrer ved nu at stemme for det foreliggende Hærløvsforslag i alt Fald ikke vilde være i god Overensstemmelse med det Standpunkt, som Mindretallet dengang hævdede. Lige saa lidt vilde de være i Overensstemmelse med Udtalelser, der tidligere ere faldne her i Salen fra ærede Medlemmer af den Side. Jeg skal i den Henseende henlede Opmærksomheden paa, at den ærede Landstingsmand for 9de Kreds (N. Rasmussen) udtalte under 2den Behandling af Hærens Ordning: "De enkelte Ting i Hærløven af 1867, som trængte til Forandring, behøve ikke at forandres paa saadan Maade, at Beføstningerne bleve paa langt nær saa store, som Hæretallet og Ministeren nu foreslaa. De maatte efter min Mening kunne afhjælpes paa en langt billigere Maade. Jeg skal saaledes pege paa, at vel er det saa, det kan ikke negtes, at det i en vis Henseende er godt at have et stort Officerspersonale, men det skal heller ikke glemmes, at Intet er i den Grad tærende paa en lille Nations Finanser, som, naar den stadig i Fredstid skal gaa og bære paa saadan en forøget Udgift til Officerspersonale, og den Forøgelse i Udgifterne, som er foreslaaet af Hæretallet og Ministeren, falder jo væsentlig paa det forøgede Befalingsmandspersonale". Der er nu i saa Henseende ikke foretaget nogen Forbedring i det foreliggende Forslag i Sammenligning med det sidst fremsatte, idet der tværtimod efter den ærede Krigsministers Udtalelse er 10 Officerer flere. Jeg kan altsaa ikke indse, at det ærede Medlems Standpunkt, hvis han nu vil stemme for Lovforslaget, er i Overensstemmelse med det Standpunkt, han dengang hævdede. Min ærede Sidemand, det 2det Medlem for 11te Kreds (Clausager), udtalte uuder Spøvnsløvens Behandling: "Efter min Betragtning er der i de senere Aar til Forsvarsvæsenet anvendt — jeg vil sige